

behandlede Uoverensstemmelse mellem Tingene i afvigte Foraar, vilde han have været Drevindne til en Ytring, som netop var meget udæstende og ret truende. Det var en Ytring, som fremkom i Anledning af det Forslag, som nær havde foranlediget Finanslovens Sprængning, og den lød omtrent saaledes: Hvis de Herrer — altsaa Venstre — ikke tiltræde dette Forslag — Sammensmeltningsforslaget — saa paatage de sig Ansvarret for, at Landet føres ud i det ukendte. Jeg er overbevist om, at ingen i Fællessubdølget var i Tvivl om, hvad det paagældende Medlem mente med dette „ukendte“, og jeg tvivler om, at nogen vil benægte, at en saadan Ytring i en saadan Situation maa kaldes udæstende og truende. Det ærede Medlem for Aalborg var dernæst inde paa Tanken om en Grundlovsforandring, og han sagde herom følgende: „Vi“ — altsaa Højre — „ville ganske overordentlig gerne yde vor Medvirksomhed til Foranstaltninger, hvorved en Konflikt kunde blive endnu mere vanskeliggjort, end den blev det ved Forliget, selvfølgelig under den Forudsætning, at den grundlovmæssige Magtfordeling bliver som hidtil.“ Ja det kunde jo være ganske overordentlig interessant at høre de Herrer Forligsvenerne med Forliget som Baggrund forklare os, hvad de mene med disse Ord: „Den grundlovmæssige Magtfordeling som hidtil.“ Vi kende jo fra 1885 eller lidt længere tilbage i Tiden op til Forliget en Praksis, der fyldestgør det, som vi maa have Lov til at tro er Højres Opfattelse af, hvad der er den grundlovmæssige Magtfordeling. Denne Praksis kan ganske kort og klart udtrykkes i følgende Sætning: Den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, for saa vidt Rigsdagen vil, hvad den kongelige ansvarlige Regering vil, men i modsat Fald er den hos Regeringen alene. Se, i Kraft af denne Teori er der blevet praktiseret noget, som Højre kalder den grundlovmæssige Magtfordeling. Hvis det er det, det ærede Medlem for Aalborg tænker paa, sætter jeg ikke stor Pris paa de adskillige ret moderate Wendinger i hans Foredrag. Og at det netop er det, han tænker paa, har jeg Lov at gaa ud fra i Henhold til en senere Bemærkning af ham om „barberede Publer“, thi Forholdet er jo det, at naar den høje Regering og det høje Landsting have Ret til i Kraft af den grundlovmæssige Magtfordeling at sætte sig paa Dommerstædet og sige: Denne Finanslov er en „barberet Hundel“, den kendes vi ikke ved, og i Kraft af denne Dom at tage hele Ansvarret — som man jo holder saa meget af at tale om — og hele Lovgivningen paa det finansielle Om-

raade i sin Haand, ja, saa vide vi jo, hvad det ærede Medlem har tænkt sig ved den grundlovmæssige Magtfordeling. Men det er det, Venstre ikke har villet og fremdeles ikke vil vedkende sig. Venstre siger ganske kort og simpelt: Det er ikke den grundlovmæssige Magtfordeling, men det er en grundlovsstridig Magtforlægning, og paa den Basis saa vi ingen Grundlovsforandring her i Danmark. Højre faar saa indtil videre leve paa sin modus vivendi, indtil Nødvendigheden lærer det at ty ind under vore forfatningsmæssige Retsvilkaar, hvor der er lige Ret for alle Partier. Lad mig som Afslutning paa disse politiske Udtalelser sige, at dette efter min Overbevisning kan naas i Kraft af den stille Magt, og det kan maaske ogsaa mest praktisk naas ad den Vej, at alle Partier enes om Udformningen af ny Grundlovsparagraffer. Kun er det saa, at det sidste opnaas ikke, før det første har gjort sin Virkning, men derfor bliver det lige nødvendigt til den givne Tid at søge til ny Grundlovsparagraffer af Hensyn til kommende Tider.

Spødt: Under Forhandlingerne om Finansloven have vi hørt en Del kritiske Bemærkninger om vort Jærnbanevæsen. Tingets Duster gaa ud paa to Ting, paa den ene Side lavere Takster og paa den anden Side et saa stort Overflud som muligt. Jeg tror, det kan blive vanskeligt for den højtærede Minister at tilfredsstille alle de forskellige Fordringer, der paa dette som paa andre Omraader stilles til ham. Men der er dog en Ting, jeg antager, at alle Tingets Grupper kunne være enige om, og det er, at Overstuddet nødvendig skulde bringes til Vejse paa den Maade, at Jærnbanefunktionærernes Lønninger komme til at lide derunder, og særlig gælder dette for de lavere Funktionærers Vedkommende. — Jeg indbragte i forrige Samling et Andragende fra 110 under Statsbanedriftens Søfartsafdeling ansatte Matroser og Gyrbødere. Disse Folk ere inddelte i 3 Lønningsklasser med henholdsvis 960, 900 og 840 Kr. om Aaret. De have en ret ejendommelig Stilling, og jeg skal tillade mig at fremkomme med nogle enkelte Oplysninger om deres Forhold. Hverken paa almindelige Rejser, for Matjeneste eller for ekstraordinært lange Fra-værelser fra Hjemmet, f. Eks. under Jæperioder, saa de nogen Godtgørelse. Stibsbesætninger have undertiden i ca. 14 Dage været affaarne fra at betrage deres Hjem og have i hele den Tid været henviste til at købe deres Mad i Restaurationen, idet der ikke heller ydes dem Naturalforplejning. Af